

Sygn. akt: I ACa 917/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2014r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wincenty Ślawski (spr.)
Sędziowie:	SA Krystyna Golinowska SO (del.) Izidor Rekść
Protokolant:	st.sekr.sądowy Grażyna Michalska

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **Bank (...) Spółki Akcyjnej w K.**

przeciwko **A. Z. i P. Z.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 26 marca 2013r. sygn. akt I C 2249/12

1. oddala apelację;

2. nie obciąża pozwanych kosztami postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 917/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 marca 2013 roku Sąd Okręgowy w Płocku w sprawie z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. przeciwko A. Z. i P. Z. o zapłatę na skutek zarzutów pozwanych przeciwko nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu nakazowym utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Płocku w dniu 10 października 2012 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 96/12 w całości, którym to nakazem nakazano pozwanym A. Z. i P. Z., aby zapłacili solidarnie na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej w K. kwotę 97.548,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 września 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.276,90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo wnieśli w tym terminie zarzuty – zastrzegając pozwanym prawo do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności do

wartości majątku spadkowego po R. Z. (1) w związku z przyjęciem spadku z dobrodziejstwem inwentarza oraz nie obciążył pozwanych kosztami zastępstwa prawnego poniesionymi przez powoda.

Powyższy wyrok został wydany na podstawie następującego stanu faktycznego ustalonego przez Sąd Okręgowy:

W dniu 31 stycznia 2008 roku R. Z. (1) zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w K. umowę kredytu gotówkowego nr (...) na kwotę 72.538,86 zł na okres do 29 stycznia 2016 roku. Strony ustaliły, iż kredyt oprocentowany jest według zmiennej stopy procentowej, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 12,90 % w skali roku; bank został upoważniony do pobierania opłat i prowizji według zasad i stawek określonych w umowie oraz taryfie opłat i rewizji (...) Bank S.A.; wysokość wszystkich kosztów i prowizji wynosić miała 47.286,60 zł. Zgodnie z postanowieniami umownymi bank niespłaconą w terminie kwotę kredytu od dnia następnego traktować miał jako zadłużenie przeterminowane i pobierać w związku z tym odsetki karne stanowiące czterokrotność kredytu lombardowego NBP; w takiej sytuacji bank miał również prawo do obciążenia kredytobiorcy kosztami upomnień i wezwań do zapłaty zgodnie z taryfą. Wypowiedzenie umowy kredytowej mogło nastąpić w wypadku braku zapłaty pełnych rat kredytu w terminach umownie ustalonych za co najmniej dwa okresy płatności. Na zawarcie umowy zgodę wyraziła żona kredytobiorcy A. Z..

W dniu 22 września 2008 roku R. Z. (1) zawarł z bankiem (...) S.A. w G. (poprzednikiem prawnym Banku (...) S.A. w K.) umowę o kartę kredytową VISA – limit kredytowy w ramach kredytu odnawialnego ustalono na kwotę 20.000 zł. Strony ustaliły, iż kredyt oprocentowany jest według zmiennej stopy procentowej, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 19,80 % w skali roku dla transakcji bezgotówkowych i 21,60 % dla transakcji gotówkowych; bank został upoważniony do pobierania opłat i prowizji według zasad i stawek określonych w umowie oraz taryfie opłat i rewizji (...) Bank S.A. Zgodnie z postanowieniami umownymi bank niespłaconą w terminie kwotę zadłużenia od dnia następnego traktować miał jako zadłużenie przeterminowane i pobierać w związku z tym odsetki karne stanowiące czterokrotność kredytu lombardowego NBP; w takiej sytuacji bank miał również prawo do obciążenia kredytobiorcy kosztami upomnień i wezwań do zapłaty zgodnie z taryfą. Posiadacz karty został objęty ubezpieczeniem w zakresie utraty karty.

R. Z. (1) zmarł w dniu 23 lutego 2009 roku. Postanowieniem z dnia 16 czerwca 2009 roku w sprawie o sygn. akt I Ns 520/09 Sąd Rejonowy w Płocku stwierdził, iż spadek na podstawie ustawy nabyty został przez żonę A. Z. oraz syna P. Z. po 1/2 części z dobrodziejstwem inwentarza.

Pismami z dnia 29 listopada 2011 roku Bank (...) S.A. wezwał spadkobierców R. Z. (1) do uiszczenia kwot 67.585,79 zł z tytułu zadłużenia wynikającego z umowy nr (...) oraz 20.901,63 zł z tytułu zadłużenia z umowy nr (...).

W dniu 16 września 2012 roku Bank (...) S.A. w K. wystawił wyciągi z ksiąg bankowych stwierdzające istnienie wymaganych zadłużeń A. Z. i P. Z. w wysokości:

- 76.646,45 zł (w tym niespłacony kredyt 46.309,10 zł, odsetki umowne za okres od 1 marca 2009 roku do dnia 22 stycznia 2011 roku 9.445,34 zł, odsetki karne za okres od 29 marca 2009 roku do dnia 16 września 2012 roku, opłaty 15,00 zł z tytułu umowy kredytowej z dnia 31 stycznia 2008 roku nr (...));

- 20.901,63 zł (w tym niespłacony kredyt 19.706,34 zł, odsetki umowne za okres od 20 stycznia 2011 roku 930,29 zł, opłaty 261,00 zł, składka na ubezpieczenie 4,00 zł z tytułu umowy kredytowej z dnia 22 września 2008 roku nr (...)).

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał, iż powództwo jest zasadne i należało utrzymać w mocy nakaz zapłaty z dnia 10 października 2012 roku.

Sąd I instancji podniósł, iż zgodnie z sentencją utrzymanego w mocy nakazu zapłaty pozwany zastrzeżono prawo do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenia odpowiedzialności do wartości majątku spadkowego po R. Z. (1) – zgodnie z art. 319 k.p.c., tym samym zarzuty pozwanych odwołujące się do kwestii ponoszenia przez nich odpowiedzialności za długi spadkowe w ograniczonym zakresie w żaden sposób nie mogły

wpłynąć na rozstrzygnięcie zawarte w sentencji wyroku. Wskazano także, że różnice w wysokości należności podawane w pismach sporządzanych przez powoda były wynikiem krótszego okresu naliczania należnych odsetek w porównaniu do daty sporządzenia pozwu, a także z faktu, iż bank w niektórych pismach podawał wysokość należności obliczoną proporcjonalnie do wysokości stanu czynnego spadku ustalonego w spisie inwentarza uwzględniając ograniczony zakres odpowiedzialności dłużników. Sąd Okręgowy zwrócił również uwagę, iż faktyczna wysokość należności pozostaje w oderwaniu od kwoty możliwej do uzyskania w toku postępowania egzekucyjnego przy założeniu, że podniesiony zostanie zarzut z powołaniem się na sporządzony spis inwentarza. Oczywistym jest zaś, iż tytuł egzekucyjny obejmuje faktyczną wysokość zadłużenia i nie może odnosić się do kwoty możliwej do wyegzekwowania od dłużnika. Sąd I instancji podkreślił przy tym, że skorzystanie z ograniczenia odpowiedzialności przez dłużnika jest jego uprawnieniem, wymagającym dochowania określonych aktów staranności w szczególności w zakresie sporządzania spisu inwentarza – natomiast sam spis inwentarza i prawidłowość jego sporządzenia, jak również wartość majątku spadkowego i wysokość długów spadkowych, nie mają wpływu na wynik postępowania w sprawie niniejszej.

Sąd Okręgowy podniósł również, że nie jest trafny zarzut braku zgody pozwanym na zaciągnięcie zobowiązań przez spadkodawcę; ważność zaciągniętych zobowiązań przez R. Z. (1) nie była uzależniona od wyrażenia zgody przez osobę trzecią, również przez współmałżonka. Czynności prawne będące źródłem zobowiązań spadkodawcy nie były objęte dyspozycją art. 37 § 1 k.r.o., która to norma zawiera enumeratywne wyliczenie czynności, których pełna skuteczność warunkowana jest zgodą małżonka. Niezależnie od powyższego zauważyć wypada, iż pozwana wyraziła zgodę na zawarcie umowy kredytowej z dnia 31 stycznia 2008 roku. Sąd I instancji wskazał także, iż brak zgody współmałżonka – za wyjątkiem czynności wymienionych w art. 37 § 1 k.r.o.- pozostaje bez wpływu na ważność czynności prawnej. Zgodnie z art. 41 § 1 i 2 k.r.o. wyrażenie zgody przez małżonka umożliwia natomiast prowadzenie egzekucji z majątku wspólnego małżonków, zaś brak takiej zgody oznacza co do zasady możliwość egzekwowania należności z majątku osobistego dłużnika. W obydwu jednak wypadkach zaciągnięte zobowiązania po śmierci dłużnika podlegają dziedziczeniu przekształcając się w długi spadkowe, za których uregulowanie odpowiedzialność ponoszą spadkobiercy. Ostatecznie zatem kwestia wyrażenia lub nie wyrażenia zgody na zaciągnięcie zobowiązań przez spadkodawcę w sprawie niniejszej nie ma żadnego znaczenia dla odpowiedzialności ponoszonej przez jego spadkobierców.

Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw do zakwestionowania wysokości zadłużenia wynikającego z umów zawartych przez R. Z. (1). W jego ocenie nie budzi wątpliwości w szczególności rozliczenie załączone do pisma z dnia 11 lutego 2013 roku – kalkulacje te w sposób czytelny przedstawiają sposób rozliczenia kredytów, uwzględniają dokonane przez R. Z. wpłaty oraz wysokość należności odsetkowych wynikających z treści zawartych umów. Przedstawione kalkulacje odpowiadają w swojej treści załączonym do pozwu wyciągom z ksiąg bankowych. Sąd I instancji zwrócić również uwagę, iż postawienie kredytu w stan wymagalności nastąpiło dopiero po 2 latach od daty zaprzestania uiszczania rat miesięcznych, choć zgodnie z umową bank mógł wypowiedzieć umowę już w wypadku opóźnienia w płatności dwóch kolejnych rat.

Sąd Okręgowy wskazał także, iż składka ubezpieczeniowa została pobrana wyłącznie w związku z zawarciem umowy z dnia 22 września 2008 roku i dotyczyła ubezpieczenia utraty karty kredytowej przez spadkodawcę, jednakże w żaden sposób okoliczność ta nie wpływała na istnienie zobowiązania spadkodawców dłużnika za zaciągnięte zobowiązania. Ubezpieczenie umowy kredytowej nie oznacza bowiem zwolnienia z odpowiedzialności kredytobiorcy, ale ma na celu zagwarantowanie kredytodawcy uzyskania zaspokojenia również w wypadku, gdy nie jest to obiektywnie możliwe ze strony dłużnika.

Reasumując Sąd Okręgowy podniósł, iż R. Z. (1) nie wywiązał się z zobowiązań pieniężnych w stosunku do Banku (...) S.A., co uzasadnia odpowiedzialność kontraktową jego spadkobierców z tego tytułu, spadkobiercy którzy nabyli spadek, ponoszą odpowiedzialność z całego swojego majątku, solidarnie do momentu dokonania działu spadku.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 102 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli pozwani A. Z. i P. Z. zaskarżając wyrok w punkcie 1 i zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej oceny materiału dowodowego, polegającej na sprzecznym ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym ustaleniu, że pozwana wyraziła zgodę na zaciągnięcie zobowiązań przez spadkodawcę, zaś wysokość zadłużenia wynikającego z umów zawartych przez spadkodawcę z powodem nie budzi zastrzeżeń.

W konkluzji skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1 poprzez oddalenie powództwa ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Płocku pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanych nie jest zasadna i z tego względu nie może skutkować wnioskowaną przez nich zmianą ani uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Przed odniesieniem się do zarzuconych zaskarżonemu wyrokowi naruszeń przepisów prawa procesowego należy stwierdzić, iż Sąd Apelacyjny rozpoznając przedmiotową sprawę nie dostrzegł, aby w toku jej prowadzenia przez Sąd I instancji doszło do naruszeń przepisów prawa, które zobowiązany byłby w granicach zaskarżenia wziąć pod uwagę z urzędu. W przedmiotowej sprawie nie miały, więc miejsca uchybienia procesowe mogące stanowić przyczyny nieważności postępowania. Uwzględniając również przyjęty w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd zgodnie, z którym Sąd II instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego (uchwała Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 roku, III CZP 39/07, Lex nr 341125), Sąd Apelacyjny dokonał analizy przedmiotowej sprawy pod kątem wystąpienia naruszeń prawa materialnego, których jednak nie dostrzegł.

Na wstępie rozważań należy wskazać, że Sąd II instancji rozpoznając wniesiony środek odwoławczy, ocenił stan faktyczny ustalony przez Sąd Okręgowy za prawidłowy i zgodny z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, a w konsekwencji na podstawie art. 382 k.p.c. przyjął dokonane ustalenia faktyczne za własne. Sąd I instancji zgodnie bowiem z przepisami k.p.c. przeprowadził postępowanie dowodowe, a następnie w zakresie w jakim było to niezbędne dla wydania rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych.

Odnosząc się do merytorycznej treści zarzutów podniesionych w wywiedzionym środku odwoławczym wskazać należy, iż Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie nie naruszył zasady zawartej w art. 233 § 1 k.p.c., z zgodnie z którą sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Należy wskazać, iż normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu.

Sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok wziął pod uwagę całokształt zgromadzonego materiału dowodowego i dokonał jego analizy, wskazując jakie okoliczności uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Zdaniem Sądu Apelacyjnego ze zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Okręgowy wyprowadził wnioski logiczne,

poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, a ocena Sądu I instancji nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i jest prawidłowa.

W wywiezionej apelacji skarżący jedynie polemizują z prawidłowymi ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji i przedstawiają własną interpretację zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego.

Nie można bowiem zgodzić się z twierdzeniem strony pozwanej, iż zgromadzony w toku postępowania przed Sądem I instancji materiał dowodowy nie pozwalał na poczynienie ustalenia, iż A. Z. wyraziła zgodę na zaciągnięcie przez męża zobowiązania kredytowego, będącego jednym z przedmiotów niniejszego procesu. Wskazać bowiem należy, iż do akt sprawy został załączony wniosek o udzielenie kredytu gotówkowego z dnia 31 stycznia 2008 roku (k. 61), który to dokument obejmuje również oświadczenie o wyrażeniu zgody przez współmałżonka kredytobiorcy R. Z. (1) na zaciągnięcie kredytu. Pod oświadczeniem tym widnieje podpis skarżącej A. Z.. Prawdziwość tego podpisu nie była zaś kwestionowana w toku postępowania przez stronę skarżącą. Przedmiotowy wniosek stanowił podstawę do udzielenia spadkodawcy kredytu w kwocie 72.538,86 zł na podstawie umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 31 stycznia 2008 roku. Argumenty zatem dotyczące braku zgody pozwanej na zaciągnięcie zobowiązania kredytowego są chybione i pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Co więcej podnieść należy, iż na rozprawie toczącej się przed Sądem I instancji w dniu 22 stycznia 2013 roku A. Z. wskazała, iż wiedziała o zaciągnięciu przez męża dwóch kredytów w Banku (...) S.A. Podniosła przy tym, iż według posiadanych przez nią informacji jeden z kredytów opiewał na kwotę 80.000 zł, poza nim była również karta kredytowa i linia kredytowa, ale wysokości zobowiązania z tego tytułu pozwana nie była w stanie określić. (k. 69) Sąd Okręgowy dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie ustalił zaś, iż pozwana wyraziła zgodę na zaciągnięcie kredytu udzielonego spadkodawcy w dniu 31 stycznia 2008 roku. Trudno wobec powyższego zgodzić się z zarzutem skarżących dotyczącym naruszenia w tym zakresie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów, gdyż poczynione ustalenia znajdują odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. W odniesieniu do drugiej z umów o kredyt odnawialny z limitem ustalonym na 20.000 zł z wiedzy pozwanej o jej zawarciu wypływa domniemanie faktyczne, że czynności tej dłużnik dokonał za akceptacją małżonki. Skoro wyraziła ona zgodę na zawarcie umowy kredytowej na znacznie wyższą kwotę, to nie sposób przyjąć by nie wyraziła ona zgody na zawarcie także rzeczowej umowy zwłaszcza, że z materiału dowodowego nie wynika by relacje pomiędzy małżonkami były zaburzone. Domniemania tego skarżący nie wzruszyli nie zgłaszając dowodów pozwalających na dokonanie odmiennych ustaleń faktycznych.

Zwrócić należy również uwagę za Sądem I instancji, iż kwestia wyrażenia zgody przez współmałżonka kredytobiorcy lub też braku takiej zgody w odniesieniu do zawartych przez spadkodawcę umów kredytowych nie miała w przedmiotowej sprawie znaczenia. Stosownie bowiem do treści art. 37 § 1 k.r.o. zgoda współmałżonka jest wymagana jedynie dla dokonania enumeratywnie w tym przepisie wymienionych czynności. Nie budzi zaś wątpliwości, iż umowy będące przedmiotem sporu w przedmiotowej sprawie nie miały na celu dokonania czynności o jakich mowa w cytowanym przepisie. Tylko bowiem w razie dokonania jednej z wymienionych w § 1 art. 37 k.r.o. czynności przez jednego małżonka przy braku zgody drugiego możliwym byłoby rozważanie ważności takich umów. W niniejszej sprawie nie mamy zaś do czynienia z taką kwestią. Przy czym można również wskazać, iż co do umowy kredytu gotówkowego z dnia 31 stycznia 2008 roku skarżąca wyraziła zgodę na jej zawarcie.

Poza wypadkami wskazanymi w treści art. 37 § 1 Kodeks rodzinny i opiekuńczy nie wymaga zgody współmałżonka jako przesłanki ważności dokonanej czynności, nie zna również podziału na czynności zwykłego zarządu lub je przekraczające w odniesieniu do konieczności współdziałania przy ich podejmowaniu przez małżonków.

Kwestia zgody pozwanej jako współmałżonki kredytobiorcy mogłaby mieć znaczenie dla ewentualnej możliwości egzekwowania należności z majątku wspólnego małżonków na gruncie art. 41 § 1 k.r.o., zgodnie z którym tylko w razie zaciągnięcia zobowiązania za zgodą drugiego małżonka wierzyciel może żądać zaspokojenia także z majątku wspólnego. Reguła ta nie ma jednak znaczenia w analizowanym przypadku, z uwagi na śmierć jednego z małżonków i wejście zaciągniętego przez niego zobowiązania do długów spadkowych.

Zagadnienia odpowiedzialności za długi spadkowe są zaś regulowane przepisami Kodeksu cywilnego. Stosownie do treści art. 1030 k.c. do chwili przyjęcia spadku spadkobierca ponosi odpowiedzialność za długi spadkowe tylko ze spadku, od chwili przyjęcia odpowiedzialność ta ulega zmianie i ponoszona jest całym majątkiem. Istnieje jednak możliwość ograniczenia zakresu tej odpowiedzialności poprzez sposób przyjęcia spadku, jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie. Skarżący przyjęli bowiem spadek z dobrodziejstwem inwentarza, co w konsekwencji powoduje ograniczenie wysokości ich odpowiedzialności zgodnie z art. 1031 § 2 k.c. do wartości ustalonego w inwentarzu stanu czynnego spadku. Innymi słowy powoduje to, iż w razie wystąpienia przeciwko nim przez wierzycieli spadkodawcy będą oni zobowiązani do zaspokojenia ich należności tylko w takim zakresie w jakim znajdują one pokrycie w wartości nabytego przez nich spadku. W zakresie jakim zobowiązania te przewyższałyby wartość masy spadkowej nie są oni zobowiązani do spłaty pozostałej części długów.

Zasada ta została zresztą wyrażona w zaskarżonym nakazie zapłaty, poprzez wskazanie ograniczenia odpowiedzialności skarżących do wartości majątku spadkowego, na które to ograniczenie pozwani mogą powołać się w razie wszczęcia przeciwko nim postępowania egzekucyjnego.

Nie sposób również zgodzić się z zarzutem dotyczącym zastrzeżeń co do wysokości zadłużenia wynikającego z zawartych przez spadkodawcę skarżących umów kredytowych. W materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie poza wyciągami z ksiąg bankowych, znajdują się również szczegółowe kalkulacje w zakresie kwot dochodzonych pozwem, w których wskazano podstawę naliczania odsetek, wysokość stóp procentowych, okresy naliczania poszczególnych należności odsetkowych, podstawy naliczania innych opłat i ubezpieczenia, a także zestawienie wpłat dokonywanych na poczet zobowiązań. Dokumenty te w sposób przejrzysty i czytelny odzwierciedlają aktualną wysokość zadłużenia i korelują ze sobą wzajemnie. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy poczynił zaś w tym zakresie wyczerpujące ustalenia i dokonał trafnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, odnosząc się w części motywacyjnej do podnoszonych już w toku procesu zarzutów strony pozwanej w zakresie wysokości dochodzonej należności. Skarżący nie uwzględniają zaś okoliczności, iż dokumenty wystawione w różnych datach wskazują odmienne kwoty z uwagi na doliczanie odsetek z tytułu nieuregulowania należności. W konsekwencji nie mógł odnieść zamierzonego skutku wskazany wyżej zarzut, który ma całkowicie gołosłowny charakter, gdyż skarżący nie wnioskowali w tym względzie jakichkolwiek dowodów.

Biorąc pod uwagę przytoczone wyżej argumenty apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w oparciu o art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. uwzględniając trudną sytuację materialną strony pozwanej. Jak wynika bowiem ze zgromadzonego materiału dowodowego pozwany był początkowo osobą bezrobotną, nie osiągał żadnych dochodów, obecnie rozpoczął działalność gospodarczą w oparciu o środki z Miejskiego Urzędu Pracy, a jego dochody z tego tytułu wynoszą 400 zł miesięcznie. Pozwana pobiera aktualnie rentę rodzinną w kwocie 605 zł. W stosunku do pozwanych została ponadto orzeczona eksmisja zajmowanego przez nich lokalu mieszkalnego z uwagi na zadłużenie w opłatach na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w P..